

facut lucrurile cât am putut de bine și am făcut tot ce s-a putut. Trebuie să avem încredere în asta.

Roșcatul dadu din cap aprobator. Își strânseseră mâinile și apoi plecă.

O tânără asistentă lucra la un birou impunător, din mahon, situat în exteriorul bibliotecii. Îi zâmbi Roșcatului, în timp ce acesta parcurgea cu pași mari coridorul imens, mochetat, îndreptându-se spre ieșire.

Credea într-adevăr că totul era realizabil. Ceea ce nu putea crede era că repercusiunile ar fi așa ușor de controlat.

„Nu că asta ar conta“, se gândi, în timp ce un paznic îi deschise ușa și pași afară, în lumina puternică a soarelui. Scoase ochelarii de soare din buzunarul cămășii și și-i puse. „Acest lucru trebuie făcut și trebuie făcut acum.“

Mergând pe aleea pavată spre mașină, Roșcatul nu putu să nu se gândească la faptul că fondatorii națiunii americane comiseră ceea ce mulți consideraseră acte de înaltă trădare, atunci când întemeiaseră această națiune. Gândurile îi zburară la Jefferson Davis și liderii sudisti care întemeiaseră Confederația pentru a protesta față ceea ce ei considerau a fi represiune. Ceea ce el și oamenii lui făceau acum nu era nici lipsit de precedent și nici imoral.

Însă era periculos, nu numai pentru ei, ci și pentru națiune. Și asta, mai mult ca orice, va continua să-l sperie de moarte, până când țara se va afla pe deplin sub controlul lor.

1

Baku, Azerbaidjan

Duminică, 11.33 p.m.

David Battat își privi nerăbdător ceasul. Întârziaseră cu mai mult de trei minute. „Ceea ce nu trebuie să ne îngrijoreze“, își spuse americanul scund și agil. O mulțime de lucruri ar fi putut să-i rețină, dar vor ajunge. Ar trebui să sosească aici cu o șalupă sau cu o barcă cu motor, probabil de pe o altă ambarcațiune, ori dinspre debarcaderul situat la aproximativ 350 de metri în dreapta sa. Oricum, vor sosi.

„Ar face bine să fie așa“, se gândi el. Nu-și putea permite să greșească și a doua oară. Cu toate că nici prima greșeală nu fusese din vina lui.

Battat, în vârstă de patruzeci și trei de ani, era director al biroului birou teritorial al Agenției Centrale de Informații, situat peste drum de sediul Națiunilor Unite. Battat și mica sa echipă aveau în responsabilitate activitățile de contraspionaj electronic. Ceea ce presupunea urmărirea așa-zisilor „diplomați“ străini, care își foloseau consulatele ca baze pentru supraveghere și activități de procurare de informații. Battat fusese, de asemenea,

responsabil pentru supravegherea activităților agentei debutante Annabelle Hampton.

Cu zece zile în urmă, Battat sosise la ambasada americană de la Moscova. CIA făcea teste în centrul de comunicații pentru stabilirea legăturii radio cu un satelit de înaltă performanță, capabil să colecteze semnale acustice. Dacă satelitul funcționa pentru Kremlin, CIA intenționa să-l folosească și la New York pentru supravegherea secretă mai eficientă a consulatelor străine. Totuși, în timp ce Battat era la Moscova, Annabelle facilitase unui grup de teroriști infiltrarea în sediul Națiunilor Unite. Un lucru cu adevărat dureros era că tânăra o făcea pentru bani și nu din principiu. Battat ar fi putut să respecte un idealist aflat pe un drum greșit. Însă nu un profitor ordinar.

Deși Battat nu fusese acuzat oficial pentru ceea ce făcuse Annabelle, el fusese cel care îi studiase trecutul. El fusese cel care o angajase. Și „rolul ei dublu“, cum fusese oficial denumit, se derulase pe timpul supravegherii lui. Din punct de vedere psihologic și politic, Battat trebuia să-și răscumpere acea greșală. Altfel, erau mari șanse să se întoarcă în Statele Unite și să descopere că agentul operativ care fusese adus de la Washington să-și țină locul cât timp era plecat era mai nou director permanent al biroului din New York. Battat ar fi putut să se trezească în vechiul post de la Moscova și n-ar fi vrut asta. FBI-ul cunoștea toate amănuntele despre speculanțiile la bursa neagră ce făceau legea în Rusia și nu dorea să facă schimb de informații sau contacte cu CIA. Nu era nimic de făcut la Moscova, cu excepția interogării unor *aparatcik* plictisiți care nu aveau de spus decât că regretau timpurile trecute și întrebau dacă n-ar putea obține și ei o viză, oriunde la vest de Dunăre.

Battat privi peste ierburile înalte la apele întunecate din golful Baku, care se vărsau în Marea Caspică. Își ridică la nivelul ochilor camera digitală și studie prin lentilele teleobiectivului iah-tul *Rachel*. Nu observă însă nici o mișcare pe puntea ambarcațiunii cu motor, cu o lungime de nouăsprezece metri. Doar câteva

lumini erau aprinse pe puntea inferioară. Probabil că așteptau. Luă camera de la ochi. Se întreba apoi dacă și pasagerii erau la fel de nerăbdători pe cât era el.

„Probabil“, decise el. Teroriștii erau întotdeauna tensionați, dar concentrați. Era o combinație neobișnuită, dar și o procedură cu ajutorul căreia forțele de securitate identificau potențialii generatori de pericole în mulțimile de oameni.

Battat își privi din nou ceasul. Trecuseră cinci minute de când ar fi trebuit să sosească. Poate că așa era mai bine. Era pentru el o șansă de a simți adrenalina, de a se concentra asupra a ceea ce avea de făcut. Era dificil. Nu mai fusese pe teren de aproape cincisprezece ani. La sfârșitul războiului din Afganistan era ofițer de legătură al CIA cu luptătorii de gherilă mujahedini. Raporta din zona de operații date privind efectivele, dotarea, localizarea și tacticile folosite de trupele sovietice, precum și alte detalii operaționale – orice ar fi avut nevoie forțele armate, dacă ar fi fost vreodată nevoie să lupte împotriva sovieticilor sau a soldaților antrenati de aceștia. Asta se întâmpla demult, pe când Statele Unite aveau încă oameni pe teren care procurau informații importante, de la prima sursă, în locul sateliților ce colectează fotografii și transmisii audio, pe care echipe de experți trebuie apoi să le interpreteze. Foști agenți de teren precum Battat, care fuseseră instruiți în domeniul HUMINT – informații procurate prin surse umane – îi numeau pe acești experți „ghicitori norocoși“, deoarece se înșelau tot atât de des pe cât aveau dreptate.

Acum, purtând bocanci negri, blugi, mănuși din piele, un pullover negru pe gât și o șapcă de baseball, Battat urmărea un posibil nou inamic. Unul dintre acei sateliți pe care el îi ura interceptase o comunicare pe timpul unui test făcut la Moscova. Din motive încă necunoscute, un grup numit Dover Street se întâlnea pe *Rachel*, o presupusă ambarcațiune, ca să-l preia pe Harponier. Dacă era același Harponier pe care CIA nu reușise să pună mâna în Beirut și în Arabia Saudită, atunci îl voiau. În ultimii peste douăzeci și cinci de ani, acesta fusese responsabil

pentru moartea a sute de americani în atentate teroriste cu bombă. După analizarea conținutului mesajului împreună cu Washingtonul, se decisese ca Battat să fotografieze persoanele și să se întoarcă la consulatul american din Baku pentru confirmarea identității. Apoi, ambarcațiunea avea să fie urmărită prin satelit, iar o echipă de la forțele speciale ar fi fost trimisă de urgență din Turcia pentru a-l elimina. Fără dezbateri pe marginea extradării, fără controverse politice, doar o frumoasă scoatere din scenă ca în vremurile bune. Cu metode de felul celor pe care CIA obișnuia să le utilizeze înainte ca episodul Iran-Contra¹ să dea operațiunilor clandestine o proastă reputație.

Înainte ca „măsurile oportune“ să fie înlocuite de „planuri oportune“. Înainte ca bunele maniere să înlocuiască buna guvernare.

Battat sosise cu avionul la Baku. După formalitățile vamale, se urcase în metrourul aglomerat, dar curat, având ca destinație stația Katai, situată la malul mării. Călătoria costase echivalentul a trei cenți, iar toată lumea fusese excesiv de politicoasă, ajutându-se la urcare și la coborâre și așteptându-i pe cei întârziați.

Ambasada Statelor Unite din Baku menținea un mic birou teritorial CIA, în care erau încadrați doi agenți. Se presupunea că aceștia erau cunoscuți poliției azere și de aceea executau rar misiuni pe teren. În schimb, ori de câte ori era cazul, foloseau personal din afara biroului. Ambasada nu dorea ca astfel de acțiuni să fie prezentate ca fiind în centrul preocupărilor sale. Însă tensiunile dintre Statele Unite și Azerbaidjan erau în creștere din cauza petrolului caspic. Republica azeră încerca să invadeze piața cu petrol ieftin pentru a-și susține economia neperformantă. Acest lucru reprezenta un imens prejudiciu potențial pentru

¹ Referire la episodul denumit și Irangate – scandal politic declanșat în 1989 în SUA, pe timpul mandatului președintelui Reagan, referitor la vânzarea în secret de arme de către guvernul american Iranului, în vederea eliberării unor ostatici deținuți în Liban de către milițiile proiraniene; profiturile obținute au fost folosite pentru dotarea cu armament a gherilelor Contra din Nicaragua. (n.tr.)

companiile americane din domeniu, care nu aveau o prezență notabilă în zonă – reminescență din timpul Uniunii Sovietice. Biroul CIA din Moscova nu dorea să intensifice aceste tensiuni.

Battat își petrecuse sfârșitul după-amiezii plimbându-se pe o porțiune de plajă, în căutarea unei anumite ambarcațiuni. Când o găsisse, ancorată la aproape 300 de metri de țărm, se așezase confortabil pe o stâncă joasă și plată, situată într-un stufăriș des și înalt. Acum aștepta, cu rucsacul, sticla de apă și rația de hrană la îndemână, precum și cu camera foto agățată de gât.

Mirosul de aer sărat și de petrol de la instalațiile portuare era puternic în această zonă, mai puternic decât oriunde în lume. Aproape că îi ardea nările. Dar îi plăcea. Adora nisipul de sub tălpile sale de cauciuc, briza rece de pe obraz, transpirația din palme și bătaile accelerate ale inimii.

Battat se întreba cam câți invadatori străini navigaseră în aceste ape, poate chiar în acest loc. Perșii în secolul al XI-lea. Mongolii în secolele al XIII-lea și al XIV-lea. Rușii în secolul al XVIII-lea, apoi perșii din nou, apoi sovieticii. Nu putea aprecia dacă el însuși făcea parte dintr-un dramatic spectacol al istoriei sau dintr-un monstruos și interminabil viol.

„Nu că asta ar avea vreo importanță“, își spusese el. Nu era aici pentru a apăra Azerbaidjanul. Scopul lui era să se reabiliteze și să apere interesele americane. Culcat în stuful înalt din această porțiune izolată de plajă, Battat se simțea de parcă nu ar fi fost niciodată departe de operațiunile din teren. Pericolul îl făcea să se simtă astfel. Era ca un cântec duios sau ca un miros familiar de mâncare, un reper distinctiv în sufletul său. Și asta îi făcea, de asemenea, plăcere. Se simți bine pentru ceea ce făcea. Nu numai că-și răscumpăra greșeala făcută cu Annabelle, dar și pentru că astfel era corect.

Battat era aici de aproape șapte ore. Convorbirile pe care le interceptaseră, ce avuseseră loc în rețele de telefonie mobilă, dădeau de înțeles că preluarea fusese stabilită pentru ora 11.30 p.m.

Era de presupus că Harponierul va fi acolo pentru a cerceta locul, indiferent unde ar fi fost, apoi să plătească și să plece.

Tocmai atunci, se întâmplă ceva la bordul navei. Un tambuchi se deschise și un bărbat urcă pe punte. Battat continuă să privească atent în acea direcție. Bărbatul porni un radio. Se auziră sunete ce păreau a fi acordurile unor melodii populare locale. Poate că era un semnal. Battat scrută atent întinderea de apă.

Dintr-odată, un antebraț îi imobiliză gâtul, lansat din spatele său, și îl smulse de jos. Se sufoca. Încercă să-și strecoare bărbia în articulația cotului, pentru a se elibera din strânsoare și a putea respira, dar atacatorul era experimentat. Îl strangula pe Battat cu brațul drept, iar cu mâna stângă îi împingea capul, astfel încât să nu-l poată întoarce. Battat încercă să repeadă un cot în spate, către abdomenul agresorului, dar acesta stătea într-o parte. În cele din urmă, încercă să se întoarcă și să apuce umărul brațului de sprijin al atacatorului, pentru a-l răsturna.

Agresorul contraatacă, răsturnându-i corpul pe spate și ridicându-l de la pământ. Deși Battat reușise să-i prindă agresorului umărul, nu-l putuse trânti la pământ. Acum picioarele lui erau ridicate de pe sol și nu mai avea nici un sprijin pentru a-și finaliza acțiunea. Lupta durase cinci secunde. Brațul atacatorului comprima carotida americanului dintr-o parte, ceea ce duse rapid la încetarea irigației creierului cu sânge și la pierderea cunoștinței. Pentru a nu risca nimic, agresorul continuă să-i preseze artera timp de încă o jumătate de minut. Apoi dădu drumul corpului fără vlagă pe nisip.

Harponierul își introduse mâna în buzunarul gecii. Scoase o seringă, înlătură ambalajul din plastic și îl injectă pe bărbat în gât. După ce șterse o picătură de sânge, aprinse o lumină de semnalizare, pe care o mișcă de câteva ori înainte și înapoi. O altă lumină îi răspunse de pe *Rachel*.

Apoi ambele lumini se stinseră. Câteva momente mai târziu, o barcă pneumatică cu motor fu lăsată la apă de pe iaht și se îndreptă către țarm.

2

Camp Springs, Maryland

Duminică, 4.12 p.m.

Paul Hood era așezat într-un fotoliu, în colțul camerei mici de hotel, luminate de ecranul televizorului. Draperiile grele erau trase și începuse un meci de fotbal, dar Hood nu îl urmărea. Alte imagini i se derulau acum în fața ochilor. Imagini din cei peste șaisprezece ani de căsnicie.

„Imagini vechi, în noua mea casă”, se gândi el.

„Casă” însemna un apartament oarecare, la etajul cinci al clădirii Days Inn, de pe Mercedes Boulevard, aflat foarte aproape de Baza Aeriană Andrews. Hood se mutase aici sâmbătă, târziu în noapte. Deși ar fi putut locui la un motel chiar lângă baza unde se afla Centrul de Comandă, alesese să poată sta departe de serviciu. Ironia sortii. Tocmai devotamentul lui Hood pentru Centrul de Comandă îl costase căsnicia.

Sau cel puțin așa susținuse soția lui.

În ultimii ani, Sharon Hood devenise din ce în ce mai energică de orele lungi pe care soțul ei le petrecea la Centrul de

Comandă. Devenea încordată și furioasă de fiecare dată când, din cauza unei crize internaționale, el pierdea vreunul dintre recitalurile de vioară ale fiicei lor, Harleigh, sau vreunul dintre meciurile fiului lor, Alexander. Era furioasă din cauza faptului că practic toate vacanțele pe care le planuiau trebuiau anulate din pricina unui atentat sau a unui asasinat, care necesita toată atenția lui. Nu putea suporta când îl vedea vorbind la telefon cu directorul adjunct Mike Rodgers, chiar și atunci când era cu familia, despre cum se comporta Centrul de Comandă regional mobil în testările de pe teren, sau când discuta cu Bob Herbert, șeful Informațiilor, despre ce ar fi putut să facă, pentru a întări noua relație cu centrul omolog rus din Sankt Petersburg.

Dar Hood nu considerase niciodată că munca în sine era adevărata problemă. Era vorba de o chestiune mai veche și mai profundă.

Chiar și atunci când el își dăduse demisia din funcția de director al Centrului de Comandă și se dusese la New York pentru un spectacol al lui Harleigh, la o recepție a Națiunilor Unite, Sharon tot nu fusese mulțumită. Era geloasă că toate celelalte mame de la petrecere îi acordau atenție. Sharon își dăduse seama că femeile erau atrase de Hood pentru că acesta fusese un primar celebru al orașului Los Angeles. După aceea, deținuse o funcție însemnată la Washington, în centrul puterii. Pentru Sharon nu conta că faima și autoritatea nu erau importante pentru Hood. Nu conta că replicile pe care el le dădea femeilor erau întotdeauna politicoase, dar scurte. Sharon știa doar că trebuia să îl împartă iar pe soțul ei cu ceilalți.

Apoi venise coșmarul. Harleigh și ceilalți tineri muzicieni fuseseră luați ostatici în camerele Consiliului de Securitate, de către foști luptători din trupele Națiunilor Unite de menținere a păcii. Hood o lăsase pe Sharon la centrul de criză – cu personal insuficient – al Departamentului de Stat, pentru ca el să poată supraveghea eforturile din umbră, pe deplin reușite, ale Centrului de Comandă, de a-i salva pe adolescenții și pe delegații străini

luați ostatici. Însă, în ochii lui Sharon, aceasta fusese încă o ocazie când nu-l avusese lângă ea. După ce se întorseseră la Washington, își dusesese imediat copiii la părinții ei din Old Saybrook, Connecticut. Sharon spusese că voia să o ducă pe Harleigh departe de haita de ziariști care îi urmăriseră copiii de la New York.

Hood nu se putea împotrivi. Harleigh văzuse cum o prietenă de-a ei fusese grav rănită și mai mulți oameni executați. Ea însăși fusese aproape de moarte. Suferise consecințele clinice ale tulburărilor de stres posttraumatic pricinuite de amenințarea cu arma; și ei și celor din jurul ei le fusese amenințată integritatea fizică; frica și neputința pusese stăpânire pe ea; și reacționa cu vinovăție la faptul că supraviețuise. După toate astea, Harleigh fusese înconjurată de reflectoarele televiziunilor și de urletele ziariștilor, cel mai grav lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

Însă Hood știa că erau și alte motive pentru care soția sa se întorsese la Old Saybrook. Sharon însăși simțea nevoia să plece. Voia să simtă confortul și siguranța casei părintești, pentru a se putea gândi la viitorul ei.

La viitorul lor.

Hood stinse televizorul. Puse telecomanda pe noptieră, se întinse pe maldărul de perne și își îndreptă privirea spre tavan. Numai că nu văzu tavanul. Hood văzu chipul palid al lui Sharon și ochii ei câprui. Îi văzu așa cum fuseseră vineri, când soția lui venise acasă și îi ceruse să divorțeze.

Asta nu fusese o surpriză. Fusese, într-un fel, o ușurare. După ce Hood se întorsese de la New York, avusese o scurtă întâlnire cu președintele pe tema refacerii legăturilor dintre Statele Unite și Națiunile Unite. Odată întors la Casa Albă, conectându-se din nou la realitate, se gândi să își schimbe decizia de a demisiona de la Centrul de Comandă. Îi plăcea ocupația pe care o avea: provocarea, implicațiile, riscul. Vineri seara, după ce Sharon îi comunicase hotărârea ei, ar fi putut să revină asupra deciziei de a demisiona, cu conștiința împăcată.